

ΧΙΟΣ ΑΠΡΙΛΗΣ ΜΑΗΣ 2022

29.4. Ξεκινάμε. Στις 7 το πρωί φεύγουμε και ΠΟΙΟΝ συναντούμε στο διάδρομο, τον πληροφοριοδότη βέβαια. (Για όσους δεν τον γνωρίζουν: είναι ένας γείτονας που είναι πάντα παντού και τα ξέρει όλα). Είναι καλός ή κακός οiwνός για το ταξίδι μας;;; Αποφασίζουμε ότι μας είναι το ίδιο. Πάμε στο αεροδρόμιο και όπως πάντα έχουμε την ευκαιρία να παρατηρήσουμε εντυπωσιακούς ανθρώπους, π.χ. αυτή τη «φίνα» οικογένεια που γδύνεται γιατί πάει στην Ελλάδα, και στην Ελλάδα «κάνει ζέστη». Έχει 15 βαθμούς στην Αθήνα, αλλά «στην Ελλάδα κάνει πάντα ζέστη», ανεξάρτητα απ' τη θερμοκρασία...

Και το αεροδρόμιο της Αθήνας μας προσφέρει ενδιαφέροντα πλάσματα. Π.χ. αυτόν τον γοητευτικό Γάλλο με την κομψή γυναίκα και την άσχημη κόρη του, την οποία στολίζουν ένα τεράστιο καπέλο και αρκετά σπυράκια. Πρέπει να τις φανταστείτε μόνοι σας, γιατί δεν είχα τη δύναμη να ζωγραφίσω τόσο ομορφιά μαζί.

Στις εννιά και μισή φτάνουμε στον Εμπορείο και η Γιούλη μας δίνει το διαμέρισμα στο οποίο μένουν πάντα ο Walter και η Ivana. Αυτό είναι δωρεάν αναβάθμιση, μας εξηγεί, συγκινούμαστε! Πάμε στον Καραγιώργη και περνάμε το βράδυ με τη Λιάνα, το Γιώργο, το Διαμαντή, τον ανιψιό του Μικέλ και το σκύλο του χωριού Ζάχο. Πολύ κουρασμένοι κι ευτυχισμένοι πάμε για ύπνο.

30.4. Μαζί με το Νιόνιο περιμένουμε το υπέροχο πρωινό του ξενοδοχείου μας. Εμείς με υπομονή, εκείνος με ανυπομονησία. 😊

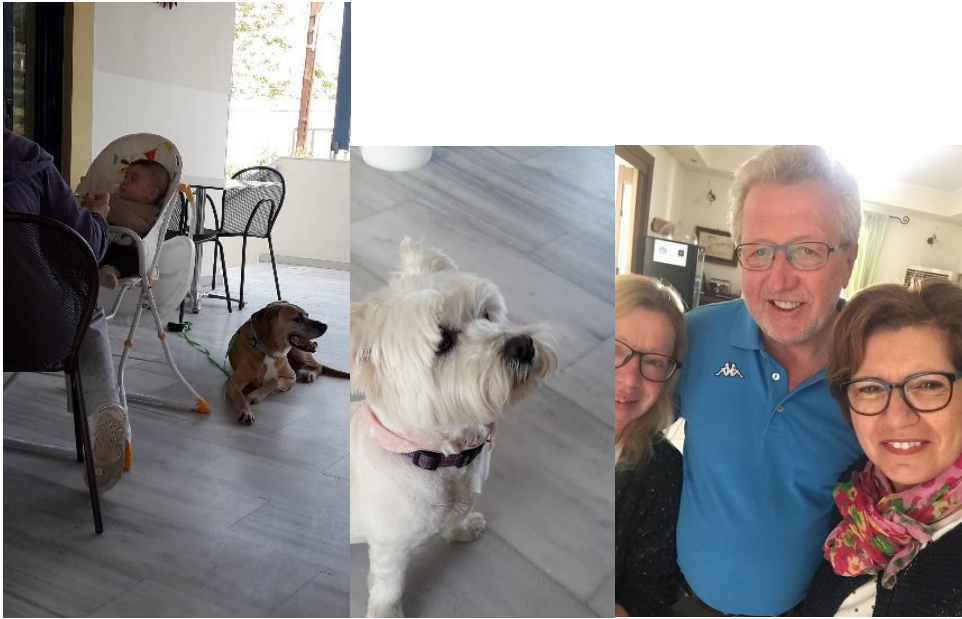
Πάμε στο Φώκι και θαυμάζουμε τα πανέμορφα παχύφυτα που ανθίζουν παντού. Και χαιρόμαστε, γιατί η παραλία μας έχει μεγαλώσει πολύ σε σύγκριση με την περσινή σεζόν.

Στο δρόμο συναντάμε πολλούς φίλους, μεταξύ τους τον κύκνο – έτσι λένε το Μίτσο γιατί δεν έχει καθόλου λαιμό -, και τη φλύαρη Γιώτα με το χτένισμα playmobile ή Κλεοπάτρα, έχει διαφορετικές απόψεις γι' αυτό το θέμα. Ο Γιάννης πιστεύει ότι πρώτα η εταιρία είδε τη Γιώτα και μετά δημιούργησε τα σχετικά ανθρωπάκια. Ποιος ξέρει; Θα πεθάνουμε απ' το εμβόλιο το αργότερο σε 3 χρόνια, μας πληροφορεί, γιατί οι ολιγάρχες δε θέλουν πια να πληρώσουν τις συντάξεις μας. Για να μην το καταλάβουμε, δε σκοτώνουν όλους, μερικούς εμβολιάζουν μ' ένα πλασέμπο, κι εκείνοι θα επιβιώσουν. Πού τα έμαθε όλα αυτά, τη ρωτώ. Στο ιντερνέτ... Μάλιστα. Χωρίς τη Γιώτα μας δε θα μαθαίναμε ποτέ ότι οι ολιγάρχες πληρώνουν τις συντάξεις μας. Της έχουμε μεγάλη ευγνωμοσύνη...

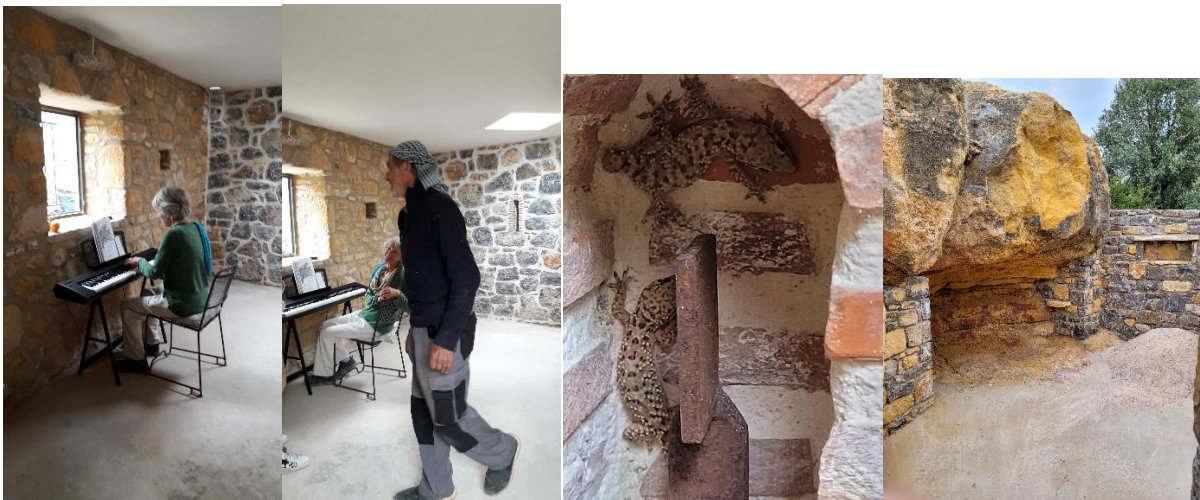

Το απόγευμα συγκεντρώνεται όλη η οικογένεια στη βεράντα του ξενοδοχείου. Ο Ηλίας με το εγγονάκι του, το Φώτη, τον οποίο καμαρώνει τρελά, η Γαλάτεια, η Ιωάννα, η Γιούλη, τα σκυλιά Λούσι και Νιόνιο, εμείς και ο Διαμαντής με το Μικέλ.

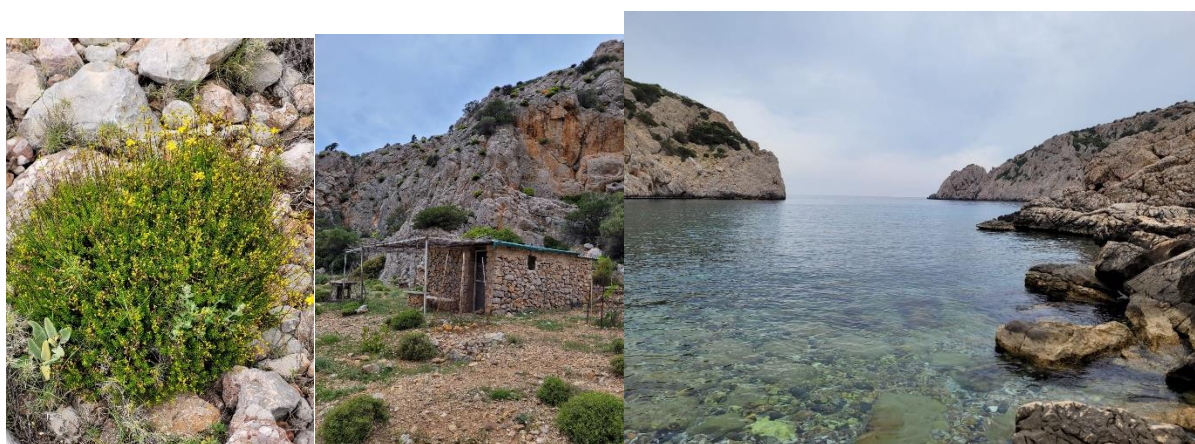

1.5. Γύρισαν οι Τούρκοι πελάτες μετά από 2 χρόνια απουσίας, αυτό είναι πολύ ευχάριστο για όλους!

2.5. Εκδρομή με τη Γιούλη στην Πυργούσικη Αυλωνιά. Μαζί μας η Ulli και ο Helmut απ' τη Γερμανία και δυο Ιταλίδες, όλοι πελάτες του ξενοδοχείου μας Emporios Bay Hotel. Σταματάμε μπροστά απ' ένα πέτρινο σπίτι, από το οποίο ακούγεται μουσική. Κάποιος παίζει πιάνο. Στον κήπο βλέπουμε το Βασίλη, έναν Ολλανδό που ήρθε πριν από περίπου 25 χρόνια κι έμεινε για πάντα. Μας καλεί να μπούμε μέσα και να χαιρετήσουμε την πιανίστρια που είναι η αδελφή του. Μας συσταίνει και κάτι συμπαθητικά σαμιαμίδια που μένουν σε μια κόγχη του σπιτιού και τους φέρνουν τύχη.

Μετά κατεβαίνουμε ένα ρεύμα ποταμού μέχρι τη θάλασσα και θαυμάζουμε την άγρια φύση και τα πολλά βότανα και λουλούδια που μας δείχνει κι εξηγεί η Γιούλη. Έχει άγριες ορχιδέες, κουμαριές και μπάλσαμο, μεταξύ άλλων εντυπωσιακών φυτών.

Το βράδυ τρώμε στη Μαρία κι επειδή πάντα κλείνει νωρίς, σκοπεύουμε να πάμε μετά στον Καραγιώργη, αλλά «λογαριάσαμε χωρίς τον εστιάτορα», γιατί στις 9 κλείνουν ΟΛΕΣ οι ταβέρνες, έχει πανηγύρι στο Πυργί κι εκεί πάνε όλοι. (Μέρες αργότερα τους έρχεται ΗΔΗ στο νου ότι θα μπορούσαν να μας πάρουν μαζί τους, πφφφφ). Πάμε λοιπόν στην Κώμη, όπου το μοναδικό ταβερνάκι που είναι ανοιχτό, το Πυξάρι, μας προσφέρει καταφύγιο, μπίρες και πατατάκια. Κάνει κρύο, γι' αυτό ανάβουν για μας τη θέρμανση, τους έχουμε μεγάλη ευγνωμοσύνη. Και μας εξηγούν, γιατί η Κώμη έχει γίνει τόσο χάλια. Άρχισαν να φτιάχνουν την παραλία, ήθελαν να κάνουν όλα πανέμορφα, αλλά τους τελείωσαν τα λεφτά, γι' αυτό όλα θα μείνουν έτσι για ποιος ξέρει πόσο καιρό. Μόνο η πινακίδα τους είναι ήδη τέλεια... «Sounlakeri» γράφει – δεν έχουν όλα τα χωριά κάτι τόσο φίνο.

3.5 Πάμε στη Χώρα για βόλτα και ψώνια. Αγοράζουμε μαρμελάδα από μανταρίνια και άλλους θησαυρούς, που υπάρχουν μόνο στη Χίο. Απαραίτητο είναι κι ένα διάλειμμα στο Κάστρο, στον Καφενέ οπωσδήποτε. Και θαυμάζουμε ένα τεράστιο ιστιοφόρο από τη Μάλτα. Τα υπόλοιπα απαραίτητα προϊόντα αγοράζουμε στο μαγαζί της Μαρίας στο Πυργί και μετά επισκεπτόμαστε τα παιδιά της Μάνο και Βασίλη στο μαγαζί τους. Κάνουμε σχέδια – ο Μάνος θέλει να μας βοηθήσει να βρούμε ένα σπίτι - και πίνουμε καφέ, ωραίααααα!

Το βράδυ πάμε στου Μιχάλη μαζί με το Γιάννη και το Διαμαντή. Συνήθως ο Μιχάλης κλείνει νωρίς, γιατί το βράδυ κάνει κρύο, αλλά απόψε πρέπει να αντέχει, γιατί μια τούρκικη οικογένεια κάθεται και δε φεύγει με τίποτα, φοράνε χειμωνιάτικες ζακέτες, πίνουν τσίπουρα και ακούνε ελληνική μουσική στο κινητό τους. Ο Γιάννης κρυώνει και φοράει ένα αστείο σκουφάκι. Δε μας επιτρέπει να βγάλουμε φωτογραφία, γι' αυτό κάνω σκίτσο, χιχί.

4.5. Πάμε στα Βρουλίδια...

... και στον Πύργο των Δοτιών.

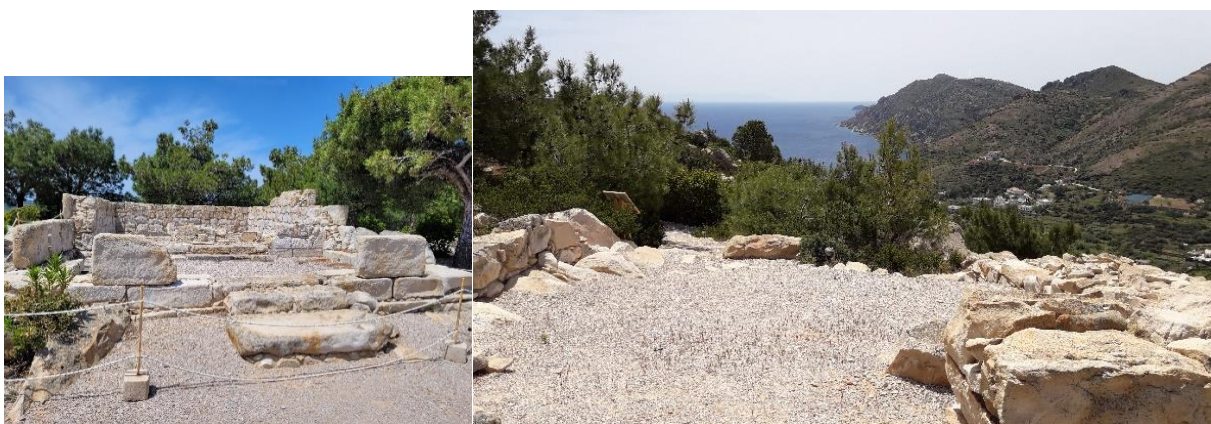
5.5. Πάμε στην παραλία Καρίντα και στα Αρμόλια, όπου αγοράζουμε στο εργαστήριο της ξαδέλφης της Γιούλης κεραμικά φλιτζανάκια. Είναι πολύ αποφασιστική και μας δίνει εντολές, γι' αυτό είμαστε καλά παιδιά και ανεβοκατεβαίνουμε τις σκάλες, πίνουμε λικέρ μαστίχας και βλέπουμε όλους τους θησαυρούς της. Αγοράζουμε βέβαια πολύ περισσότερα απ' ό' τι σκοπεύσαμε... Οι ωφελημένες απ' τις αγορές αυτές θα είναι ευχαριστημένες με την ξαδέλφη της Γιούλης... 😊

Πάμε στη Χώρα για να πάρουμε τη Ιάσμη με την οποία θέλουμε να περάσουμε μια μουσική βραδιά στη Μαρία. Ερχόμαστε στο σπίτι της και γνωρίζουμε τη μαμά της που είναι 92 χρονών. Είναι πανέξυπνη και έχει φοβερό χιούμορ. Πριν από λίγα χρόνια διάβασα το βιβλίο της που αφηγείται την ιστορία της οικογένειάς της και της ζωής στη Χίο στα παλιά χρόνια. Από τότε ήθελα να τη γνωρίσω προσωπικά, αλλά ο κορονοϊός το εμπόδισε. Κουβεντιάζουμε αρκετή ώρα και μας διηγείται πολλά ενδιαφέροντα. Τις μικρές, ωραίες κακίες της θα σας τις πω προσωπικά ...

Στη διαδρομή για τον Εμπορειό υποφέρουμε λίγο, γιατί η Ιάσμη έχει πολύ ταμπεραμέντο και μας τρομάζει κάθε τόσο με τις κραυγές της!!! Φτάνουμε καλά στον Εμπορειό και χαιρόμαστε που ήρθε και ο Μαρσέλ. Ήθελε να κάνει μουσική μαζί μας, αλλά δυστυχώς έκοψε το δάχτυλό του! Ο σερβιτόρος Σιδερής και ο Γιάννης παίζουν μπουζούκι κι εγώ κιθάρα, ο Μαρσέλ κι εγώ τραγουδάμε. «Τραγουδάει» και η Ιάσμη, ζει τη μουσική με όλο το σώμα της, κουνάει τα χέρια της στον αέρα, παρά λίγο να χτυπήσει το Γιάννη, ο οποίος τσαντίζεται κάθε φορά περισσότερο. Αρχίζει να διορθώνει το Σιδερή κι εμένα, γιατί κάνουμε λάθη, κριτικάρει το Μαρσέλ, γιατί δε θέλει να παίξει κιθάρα με το τραυματισμένο χέρι του. Τι μυγιάγγιχτος, ο ίδιος έπαιξε ακόμα και με κομμένο δάχτυλο, του λέει επιτιμητικά. Η Μαρία ήθελε να τραβήξει πελάτες με τη μουσική βραδιά, αλλά μετά από λίγο καιρό φεύγουν οι 2 τελευταίοι, δεν ξέρουμε αν φεύγουμε για τη μουσική ή παρόλη τη μουσική... Η Μαρία δεν αγαπάει τα ξενύχτια, γι' αυτό φεύγουμε νωρίς. Πάμε στον Καραγιώργη κι εκεί παίζουμε ακόμα μια ώρα χωρίς «φωνούλα», ωραία!

6.5. Σήμερα επισκεπτόμαστε τον αρχαιολογικό χώρο του Εμπορειού. Βλέπουμε τον οικισμό που ιδρύθηκε τον 8^ο αιώνα π.Χ. με την Ακρόπολή του πάνω στο λόφο και απολαμβάνουμε την υπέροχη θέα.

Η Ακρόπολη και το Μέγαρο

Το βράδυ στου Μπάμπη μάς κάνουν παρέα ο Πυθαγόρας και ο Διαμαντής. Ο Πυθαγόρας φοράει ένα κόκκινο σκουφάκι, γιατί τα μαλλιά του είναι ήδη πολύ μακριά, μας εξηγεί. Η ξαδέλφη του που τον κουρεύει, είτε δεν έχει καιρό, είτε θέλει να κοιμηθεί, είναι δύσκολο, παραπονιέται. Ο Διαμαντής έχει τη λύση: Να πάει στον άνθρωπο που κουρεύει τα πρόβατα! Μας αρέσει πολύ η ιδέα αυτή, του Πυθαγόρα όχι τόσο πολύ... Αργότερα ο Πυθαγόρας αρχίζει να μας λέει ναυτικά παραμύθια από τα χρόνια του στα καράβια. Διηγείται αργά και ήσυχα, και απαντάει όλες τις ερωτήσεις που του κάνουμε. Όταν ήταν στη Μαδαγασκάρη, έμειναν σ' ένα ξενοδοχείο στο οποίο ανέβαινε μια σκάλα με 100 σκαλοπάτια. Στο λιμάνι είχε μια ταβέρνα, στην οποία είχε κορίτσια. Του εξήγησε ο ταβερνιάρης ότι απλώς έπρεπε να βάλει ένα χαρτάκι με το κείμενο „I like you“ στο τραπέζι, και αν το κορίτσι το έπαιρνε, θα πήγαινε μετά μαζί του στο δωμάτιο. Έτσι ακριβώς συνέβη. Ένα κορίτσι πήρε το χαρτάκι και πήγε μαζί του στο δωμάτιο. Μετά από λίγο καιρό, κάποιος χτύπησε την πόρτα, την άνοιξε και έξω ήταν ο Τούρκος. Ρωτάει ο Θοδωρής: «Ποιος Τούρκος;» – «Εκείνος απ' το άλλο καράβι, ο φίλος μου, ο καρατέκα». – «Α, μάλιστα, ο φίλος σου, ο Τούρκος καρατέκα απ' το άλλο καράβι». Καταλαβαίνουμε. Συνεχίζει: Ο Τούρκος φώναξε τσαντισμένος: «Αυτή είναι η δική μου η κοπέλα!» – «Ε, σήμερα όχι, αλλά μπορείς να την πάρεις αύριο». Γενναιόδωρος ο Πυθαγόρας μας. Ο Τούρκος δε συμφώνησε όμως και χύμηξε πάνω του. Έτσι του Πυθαγόρα δεν του απόμεινε άλλο παρά να χτυπήσει το σκληρό κεφάλι του (ξύλο;) στο μέτωπό του Τούρκου. Εκείνος, ζαλισμένος, κρατήθηκε από τον Πυθαγόρα κι έτσι έπεσαν αγκαλιασμένοι τα 100 σκαλοπάτια κάτω. Μόλις έφτασαν κάτω, ο Τούρκος έφυγε τρέχοντας κι εξαφανίστηκε για πάντα. Ο Πυθαγόρας παίρνει φόρα και μας λέει και άλλα ναυτικά παραμύθια: Μετά από λίγα χρόνια ήταν στις Σεϋχέλλες κι έμειναν σ'

ένα ξενοδοχείο. «Είχε σκάλα με 100 σκαλοπάτια;» ρωτάει ο Θοδωρής. – «Όχι, δεν είχε σκάλα». – Μάλιστα. – Ένας ταξιτζής τον πήγε στο ξενοδοχείο, όπου μπήκε στο δωμάτιό του. Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα. «Ο Τούρκος!» υποθέτει ο Θοδωρής. - «Ε, όχι, ο Τούρκος ήταν στη Μαδαγασκάρη». – «Αααα, μάλιστα». – Συνεχίζει η ιστορία: Μια μαύρη κοπέλα του ζήτησε να της κάνει ένα παιδί, γιατί οι γυναίκες που έχουν παιδί από άσπρο άνδρα, έχουν πιο πολλά δικαιώματα απ' τις άλλες γυναίκες. Άσπρος άνδρας ο Πυθαγόρας; Μόνο το εσωτερικό των ματιών του είναι άσπρο, της εξηγεί. Δε μας λέει αν παρ' όλα αυτά της έκανε ένα παιδί. Ή δεν το ακούμε, γιατί γελάμε τόσο πολύ.

7.5. Ανεβαίνουμε τον Προφήτη Ηλία, καλά, όχι όλο, φτάνουμε μέχρι τα μισά περίπου και μετά προτιμούμε να πάμε βόλτα στα χωράφια της Κώμης, είναι λιγότερο κουραστικό.

Το βράδυ είμαστε στου Καραγιώργη και μας κάνουν παρέα ο Διαμαντής, ο Γιάννης, η Γεωργία και ο Παναγιώτης. Αργότερα μπαίνει η Γιώτα και όλοι ψιλογελάνε για το χτένισμα playmobile ή Κλεοπάτρα της. Όταν με πλησιάζει και μου προσφέρει να με κουρέψει, επειδή έχει μάθει κομμώτρια, το κέφι στην ταβέρνα μεγαλώνει ακόμα πιο πολύ. Ο Γιάννης κι εγώ παίζουμε, οι άλλοι χορεύουν, έτσι μας αρέσει. Αργότερα έχει διαγωνισμό ποιος μπορεί να κοροϊδέψει καλύτερα τη Μαρία. Ο Γρηγόρης και ο Γιάννης είναι οι καλύτεροι, την κάνουν

τέλεια. Πού και πού ο Γρηγόρης έχει έναν εφιάλτη, μας λέει: στον ύπνο του εμφανίζεται ξαφνικά η Μαρία και κοροϊδεύει ΕΚΕΙΝΟΝ με τη δική του τη βαθιά φωνή. Πώς είναι δυνατό να έχει ένας άνθρωπος τόσο τρομερό εφιάλτη;;;;;

8.5. Πάμε στο Φώκι και σήμερα ο καιρός είναι για μπάνιο. Κάνει ζέστη, το νερό είναι ευχάριστο (έτσι λένε τα πόδια μου που το ελέγχουν), αλλά δε φέραμε πετσέτα. «Δεν πειράζει», μας λέει ο Απόστολος, ο γυμνιστής, «γιατί μετά το μπάνιο να μην σκουπιστούμε, η πετσέτα βγάζει το ιώδιο απ' το δέρμα και αν αφήνεις το ιώδιο στο δέρμα, δεν κρυώνεις το χειμώνα». Μάαααλιστα. Όταν γυρίζουμε απ' τη βόλτα μας, τον βλέπουμε να σκουπίζεται δυνατά με την πετσέτα του. Κάθεται ακόμα μερικές ώρες μέσα στον ήλιο, μακάρι να μην πάθει ηλίαση...

Το βράδυ πάμε στου Μπάμπη. Μετά από λίγο έρχεται ο Απόστολος και ζητάει παυσίπονο για το κεφάλι του...

Ο Πυθαγόρας καθυστερεί λίγο και μου χαρίζει λουλουδάκια για να μη θυμώσω. Αργότερα μου τα παίρνει και τα χαρίζει στη γιαγιά του Μπάμπη, Χρυσούλα. Θέλει να την κορτάρει και για αυτό το σκοπό τα λουλούδια του είναι χρήσιμα. Η Χρυσούλα του λέει ότι ζηλεύει πολύ

και ότι της ράγισε την καρδιά, γιατί έδωσε πρώτα τα λουλούδια σε μένα. Δεν τον νοιάζει, αλλά όταν η Χρυσούλα φεύγει και δεν παίρνει τα λουλούδια μαζί της, τον βλέπουμε απογοητευμένο. Ευτυχώς καταφέρνουμε να τον παρηγορήσουμε και μου λέει το «αραβικό τραγούδι». Μπορείτε να μου ζητήσετε το σχετικό βιντεάκι, είναι μεγάλο θέατρο!

Η Πάτρα, ο Θοδωρής, ο Ιάκωβος και η Άννα μας εξηγούν πώς καταφέρνουμε να ταξιδέψουμε σωστά, οι συμβουλές τους είναι πολύτιμες. Να ψάξουμε μέχρι να βρούμε εστιατόριο όπου ένα σνίτσελ κοστίζει 50 ευρώ, μετά να περιμένουμε μέσα στο κρύο τρία τέταρτα μπροστά απ' το ξενοδοχείο Sacher, για να φάμε ένα κομμάτι ξερό κέικ... Πόσα μαθαίνουμε απ' αυτούς τους ειδικούς, απίστευτο! Αργά, πολύ αργά αποχαιρετούμε τους φίλους και μας παρηγοράει μόνο το ότι θα έρθουμε πάλι τον Αύγουστο.

9.5. Μετά το πρωινό αποχαιρετούμε την Ulli, τον Helmut, τον Ηλία και τη Γιούλη και πάμε στο αεροδρόμιο. Η Άρτεμις παίρνει το αμάξι και φεύγουμε για Αθήνα. Επειδή η Austrian άλλαξε την πτήση μας στη Βιέννη, πρέπει να τρέξουμε στην πύλη μας. Εκεί όμως περιμένουμε αρκετό καιρό και κάποτε ξεκινάει η επιβίβαση. Μετά το αεροπλάνο μας περιμένει περίπου μια ώρα να φύγει και φτάνουμε στη Βιέννη ΜΕ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ. Οι βαλίτσες μας όμως δε φτάνουν, δυστυχώς δεν προλάβανε να τις βάλουν στο αεροπλάνο μας, μεγάλη απαίτηση θα 'ταν...

10.5. Μας φέρνουν τις βαλίτσες μας, όλα καλά 😊... Οι διακοπές μας τελειώσανε και ο Γιώργος οργανώνει ήδη τις επόμενες. Τέλη Ιουνίου θα επισκεφτούμε τη Βερένα και το Μανουέλ στο Πόρτο. Τότε θα πάρετε την επόμενη έκθεσή μου. 😊

Λίγες εντυπώσεις.

